

Sygn. akt VII K 126/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Jolanta Korkus

Protokolant: K. P., A. K.

w obecności Prokuratora asesor J. Z.

po rozpoznaniu w dniu 07.09.2017 r., 14.09.2017 r., 26.10.2017r., 14.12.2017 r., 28.05.2018 r.

sprawy **M. P.** s. W. i D. z domu G. ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 października 2016r. około godz. 1:20 w miejscowości G. poruszając się samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie dostosował prędkości i techniki jazdy do bieżących warunków ruchu na drodze, a zwłaszcza do konfiguracji zakrętu w stopniu powodującym utratę panowania nad pojazdem, w wyniku czego wjechał przednim lewym kołem na lewe pobocze gruntowe bez wymaganej istotnej zmiany prędkości, a w czasie ruchu samochodem po poboczu całkowicie utracił kontrolę nad pojazdem, uderzając nim w drzewo, w następstwie czego nieumyślnie spowodował obrażenia ciała pasażerów pojazdu S. B. w postaci stłuczenia głowy w okolicy czołowej i ogólnych potłuczeń ciała, naruszających czynności jej organizmu na czas poniżej siedmiu dni, A. M. (1) w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, rany tłuczonej szczytu głowy z rozległym krwiakiem podskórnym, złamania wyrostka ościstego kręgu szyjnego C7, złamania kręgów piersiowych (...) i (...), stłuczenia klatki piersiowej ze stłuczeniem płuca prawego, rany barku prawego i ręki prawej, oparzenia pośladków i ud i ogólnych potłuczeń ciała, u P. M. w postaci stłuczenia głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego ze zniesieniem fizjologicznej krzywizny, rany łokcia prawego, stłuczenia prawego płata wątroby z niewielkim krwiakiem do jamy brzusznej i ogólnych potłuczeń ciała, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ich ciała trwające dłużej niż siedem dni, natomiast u D. M. (1) powodując wielonarządowe obrażenia wewnętrzne skutkujące jego zgonem na miejscu

tj. o czyn z art. 177 § 1 i 2 kk

1. oskarżonego **M. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 i 2 kk z tą zmianą, iż ustala, że zmarły pokrzywdzony nazywał się D. M. (2) i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk, art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat i w czasie tym oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,
3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

4. na podstawie art. 42 § 1 kk , art. 43 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego M. P. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 2 (dwóch) lat i zobowiązuje oskarżonego do zwrotu prawa jazdy,
5. zasądza od oskarżonego M. P. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. M. (1) kwotę 1653,12 (jeden tysiąc pięćdziesiąt trzy złote dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
6. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4215,41 (cztery tysiące dwieście piętnaście złotych czterdzieści jeden groszy) z tytułu zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 380,00 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygnatura akt VII K 126/17

UZASADNIENIE

Oskarżony M. P. w nocy 29.10.2016r. około godziny 01:00 razem z razem ze swoimi znajomymi S. B., P. M. , A. M. (1) i D. M. (2) jechali samochodem osobowym marki R. nr rej. (...), którym kierował oskarżony drogą nr (...) z miejscowości K. do miejscowości Z. przez miejscowość G.. Wcześniej w karczmie w K. spotkali się w celach towarzyskich. Oprócz oskarżonego pozostałe osoby spożywały tam alkohol. Postanowili odwiedzić kolegę mieszkającego w Z. W.. W samochodzie obok oskarżonego siedział S. B.. Na tylnym siedzeniu za nią siedział A. M. (1), pośrodku P. M. i D. M. (2) za oskarżonym. W tym czasie na dworze panowały nocne ciemności. S. B. i M. P. mieli zapięte pasy bezpieczeństwa. Osoby siedzące na tylnym siedzeniu nie zapięły pasów bezpieczeństwa.

(wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 177-178 , zeznania S. B. k. 181-183, k. 41 v , zeznania P. M. k. 183 , zeznania A. M. (1) k. 179)

W tym czasie panowały dość złe warunki drogowe. Co chwilę padał deszcz . Nawierzchnia tej jezdni była asfaltowa, śliska i mokra. Szerokość jezdni wynosiła 5,8 m o dwóch niewyznaczonych pasach ruchu. Przy jezdni po obu stronach znajdowały się pobocza porośnięte trawą o szerokości 5,6 m po lewej stronie i 9,4 m po prawej stronie. Ograniczenie prędkości w tym miejscu wynosiło do 90 km/h.

(protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 11-12 , zeznania A. M. (2) k. 219 v , szkic miejsca wypadku k. 55, dokumentacja fotograficzna – płyta k. 67, mapa k. 192)

Oskarżony M. P. jadąc z prędkością około 70 -80 km/h wjechał w niebezpieczny zakręt drogi w prawo. Ten zakręt był prawidłowo oznakowany znakiem drogowym „niebezpieczny zakręt w prawo”. Podczas wyjeżdżania z zakrętu pojazd oskarżonego wpadł w poślizg i oskarżony stracił panowanie nad pojazdem. Doszło do niekontrolowanego zjazdu samochodu z jezdni na lewe pobocze i dalej do rowu. Nastąpiło boczne uderzenie w pień drzewa rosnącego za skarpią rowu. Po przechyleniu w lewo doszło do penetracji pnia w obszar tylnej części dachu.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 177-178 , zeznania S. B. k. 41- 42, opinia biegłego k. 91-98, k. 199 odwrót- 200, mapa k. 192)

Po wypadku oskarżony i S. B. opuścili pojazd o własnych siłach. Oskarżony wezwał służby ratownicze.

(wyjaśnienia oskarżonego k.177-178, zeznania S. B. k. 181-183, k. 41 v)

Oskarżony M. P. w chwili wypadku był trzeźwy.

(protokół badania k. 2, sprawozdanie k. 70)

W wyniku uderzenia samochodu R. nr rej. (...) w drzewo obrażenia odnieśli wszyscy pasażerowie pojazdu.

S. B. doznała stłuczenia głowy i ogólnych potłuczeń ciała powodujących naruszenie czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni.

(opinia k. 111)

A. M. (1) doznał urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, rany tłuczonej szczytu głowy z rozległym krwiakiem podskórnym, złamania wyrostka ościstego kręgu szyjnego C7 , złamania kręgów piersiowych (...) i (...), stłuczenia klatki piersiowej ze stłuczeniem płuca prawego, rany barku prawego i ręki prawej, oparzenia pośladków i ud, ogólnych potłuczeń ciała i wielomiejscowych otarć skóry. Powyższe obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała A. M. (1) trwających dłużej niż 7 dni.

(opinia k. 113)

P. M. doznała stłuczenia głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego ze zniesieniem fizjologicznej krzywizny, rany łokcia prawego, stłuczenia prawego płata wątroby z niewielkim krwawieniem do jamy brzusznej, ogólnych potłuczeń ciała i wielomiejscowych otarć skóry. Powyższe obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała P. M. trwających dłużej niż 7 dni.

(opinia k. 115)

D. M. (2) we wypadku doznał wielonarządowych obrażeń wewnętrznych , na skutek których zmarł na miejscu wypadku.

(opinia z sądowo-lekarskiej sekcji zwłok k.35-37v)

Oskarżony nie był nigdy karany.

(karta karna k. 128)

Oskarżony M. P. przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Wyjaśnił, że jechał z koleżankami i kolegami jechał do kolegi D. M. (2) do miejscowości Z.. Znał drogę, gdyż jeździł nią wielokrotnie w różnych warunkach pogodowych. Jechał z prędkością około 70-80 km/h. Wpadł w poślizg, nie wie z jakiego powodu. Gdy wpadł w poślizg próbował wyprostować pojazd, zarzuciło go na drugą stronę jezdni i uderzyli w drzewo. On i S. wyszli z pojazdu. Tyłnych drzwi się nie udało otworzyć . Wezwali służby ratownicze. Oskarżony wyraził ubolewanie i przeprosił rodzinę zmarłego D. M. (2).

(wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 177-178)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. W ocenie Sądu są one szczere i przedstawiają przebieg wypadku tak jak go zapamiętał oskarżony.

Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej A. M. (3) – matki zmarłego D. M. (2) za wiarogodne, ale ponieważ świadek o wypadku dowiedziała się już po jego zaistnieniu, więc jej zeznania nie są przydatne do czynienia ustaleń faktycznych o przebiegu wypadku.

Sąd uznał także za wiarogodne zeznania A. M. (1) , S. B. i P. M.. Zeznania te są zgodne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają.

Sąd zaakceptował także zeznania świadków J. P. i A. M. (2). Świadcowie wykonywali oględziny miejsca zdarzenia i zabezpieczali ślady. Nie ma podstaw, aby kwestionować wiarygodność w/w świadków. Świadek A. M. (2) potwierdził, że zapis w protokole oględzin miejsca wypadku dotyczący dopuszczalnej prędkości w miejscu wypadku – 60 km/h – był wynikiem pomyłki. Prawidłowy zapis powinien wynosić 90 km/h/

Sąd zaakceptował obie opinie biegłego sądowego w dziedzinie mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego K. L., ponieważ są one jednoznaczne, dokładne i przekonująco uargumentowane. Pierwsza opinia pisemna opierała się m.in. na ustaleniu, że w miejscu wypadku obowiązywał maksymalna dopuszczalna prędkość do 60 km/h. Na rozprawie biegły te opinie skorygował odpowiednio do ustalenia, że w miejscu wypadku maksymalna dopuszczalna prędkością była prędkość 90 km/h. Biegły podkreślił, że niezależnie od maksymalnej dopuszczalnej administracyjnie prędkości kierujący ma obowiązek kierować pojazdem z prędkością bezpieczną, dostosowaną do warunków na drodze.

Sąd zaaprobował też wszystkie opinie biegłego chirurga oraz biegłego specjalisty medycyny sądowej i patomorfologa, gdyż są one szczegółowe, wyczerpujące i logiczne.

Pozostałe zebrane dowody podlegają akceptacji Sądu jako nie budzące wątpliwości.

Oskarżony M. P. wyczerpał dyspozycję art.177§ 1 i § 2 kk, ponieważ nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że w dniu 29 października 2016 r. w miejscowości G. kierując samochodem osobowym m-ki R. (...) nie dostosował prędkości i techniki jazdy do bieżących warunków na drodze, a zwłaszcza do konfiguracji zakrętu w stopniu powodującym utratę panowania nad pojazdem w wyniku czego wjechał przednim lewym kołem na lewe pobocze gruntowe, bez wymaganej istotnej zmiany prędkości, a czasie ruchu samochodu po poboczu całkowicie utracił kontrolę nad pojazdem uderzając nim w drzewo w następstwie czego spowodował obrażenia ciała u pasażerów pojazdu S. B. w postaci stłuczenia głowy i ogólnych potłuczeń ciała powodujących naruszenie czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni, A. M. (1) w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, rany tłuczonej szczytu głowy z rozległym krwakiem podskórnym, złamania wyrostka ościstego kręgu szyjnego C7, złamania kręgów piersiowych (...) i (...), stłuczenia klatki piersiowej ze stłuczeniem płuca prawego, rany barku prawego i ręki prawej, oparzenia pośladków i ud, ogólnych potłuczeń ciała i wielomiejscowych otarć skóry skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała A. M. (1) trwających dłużej niż 7 dni, P. M. w postaci stłuczenia głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego ze zniesieniem fizjologicznej krzywizny, rany łokcia prawego, stłuczenia prawego płata wątroby z niewielkim krwawieniem do jamy brzusznej, ogólnych potłuczeń ciała i wielomiejscowych otarć skóry, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała P. M. trwających dłużej niż 7 dni oraz D. M. (2) w postaci wielonarządowych obrażeń wewnętrznych, na skutek których zmarł na miejscu wypadku.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu.

Oskarżony tego obowiązku nie dopełnił. Jadąc w warunkach widoczności ograniczonej ciemnością nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, nie wziął pod uwagę ani śliskiej nawierzchni ani konfiguracji zakrętu ani ostrzeżenia na znaku drogowym o niebezpiecznym zakręcie w prawo. Oskarżony w wyjaśnieniach podnosił, że znał tę drogę dobrze, bo wielokrotnie nią jeździł w różnych warunkach pogodowych i mimo to nie potrafił wyjaśnić z jakiego powodu wpadł w poślizg. Świadczy to o tym, że oskarżony nie potrafi krytycznie ocenić swojego zachowania jako kierującego bezpośrednio przed wypadkiem i dostrzec swoich błędów.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego Sąd stwierdził, że jest on bardzo duży, gdyż nastąpił tragiczny i nieodwracalny skutek wypadku w postaci śmierci pokrzywdzonego D. M. (2), a wszyscy pozostali pasażerowie pojazdu kierowanego przez oskarżonego odnieśli różnego rodzaju obrażenia ciała. Jako okoliczności łagodzące Sąd poczytał, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia, przeprosił pokrzywdzonych, wyraził skruchę.

Oskarżony nie był nigdy karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał fakt, że oskarżony naruszył podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Poruszanie się pojazdem w warunkach ciemności, śliskiej jezdni wymagało od oskarżonego zwiększenia koncentracji i uwagi podczas jazdy. Z tych względów uznał, że kara 1 roku pozbawienia wolności jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. Uwzględniając dotychczasową niekaralność oskarżonego Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary

pozbawienia wolności na okres próby 3 lat. Z uwagi na młody wiek oskarżonego Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Dla wzmocnienia wychowawczej roli postępowania karnego orzekł 50 stawek dziennych grzywny po 40 złotych każda z nich. Grzywna w tej wysokości jest dla oskarżonego dolegliwa , a zarazem realna do spłacenia.

Oskarżony wykazał się niskimi umiejętnościami w kierowaniu pojazdem mechanicznym. Naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym o podstawowym znaczeniu. Doprowadził do tragicznego skutku w postaci śmierci jednej osoby i obrażeń ciała u trojga innych osób.

Wobec popełnionych błędów w kierowaniu pojazdem pozostał bezkrytyczny. Z tych powodów Sąd stwierdził , że prowadzenie pojazdów mechanicznych przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji i orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 2 lat. W ocenie Sądu oskarżonemu brakuje dojrzałości społecznej i odpowiedzialności za siebie i przewożonych swoim pojazdem pasażerów.

Ponieważ oskarżony pracuje i osiąga dochody Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi i kosztami na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.